

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερστίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑξαμηνίῳ 4,50

Τριμηνίῳ 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. 10.—

Ἑξαμηνίῳ 5,50

Τριμηνίῳ 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Φεβρουαρίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 10

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα παρηκολούθη-
σε τὴν οἰκτρὰν παρέλασιν ὄλων ἐκεί-
νων τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁ-
ποίους ἐκπατρίζει ἡ ἐσχάτη πτωχεία.
Τόση εἶνε ἡ ἀκαθαρσία καὶ ἡ ἀθλιότης
εἰς τὴν Ἀλμέριαν, ὥστε μεταξὺ
δέκα κατοίκων οἱ τέσσαρες τοῦλάχισ-
τον εἶνε μονόφθαλμοι ἢ τυφλοί. Ἡ ὁ-
φθαλμία κάμνει μεγάλην θραῦσιν εἰς
ἐκείνον τὸν τόπον, οἱ δὲ κάτοικοι τὴν
ἔχουν συνειθίσει τόσον, ὥστε τὴν θεω-
ροῦν πλέον ὡς μίαν φυσικὴν κατάστα-
σιν. Δι' αὐτὸ ἐξεπλήσσοντο πολὺ πού
ἔβλεπαν τὸν ἱατρὸν τοῦ πλοίου νάπο-
ρίπτῃ ἀμειλίκτως τοὺς προσβεβλημέ-
νους ἀπὸ τὴν μολυσματικὴν αὐτὴν ἀ-
σθένειαν.

Ἡ ἱατρικὴ ἐξέτασις καὶ ἡ ἐπιβίβα-
σις τῶν Ἀλμεριωτῶν διήρκεσεν ὅλην
τὴν ἡμέραν. Ὁ Ραούλ διήλθε τὰς ἀνια-

ρὰς αὐτὰς ὥρας περιεργαζόμενος ἀπὸ
τὸ ἀτμόπλοιο τὰ πλήθη τῶν ἰσπανῶν
μεταναστῶν, οἱ ὅποιοι ἐπερίμεναν εἰς
τὴν προκυμαίαν τὴν ἄδειαν τῆς ἐπιβι-
βάσεως. Εἰς τὴν προκυμαίαν αὐτὴν ἦ-
σαν συσσωρευμένα ἐπιπλά, σκεύη, στρώ-
ματα, κλινოსκεπάσματα καὶ κιβώτια δι-
αφόρων σχημάτων. Ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγ-
ματα ἦσαν τόσον παλῆα καὶ τόσον ἐ-
λκεϊνά, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι διεσώθησαν
ἀπὸ καμμίαν καταστροφὴν.

Αἱ γυναῖκες ἐκάθηντο γάμω, περιστοι-
χιζόμεναι ἀπὸ παιδιά ἡμίγυμνα. Οἱ ἄν-
δρες, κοντοὶ καὶ εὐκίνητοι, ἐστέκοντο
ὄρθιοι, σιωπηλοὶ καὶ μελαγχολικοί, ἐ-
πιδεικνύοντες ἡλιοκαεῖς βραχίονας γυ-
μνοὺς καὶ πρόσωπα ἰσχνὰ καὶ ξυρισμέ-
να κάτω ἀπὸ πλατύγυρα μαῦρα κα-
πέλλα.

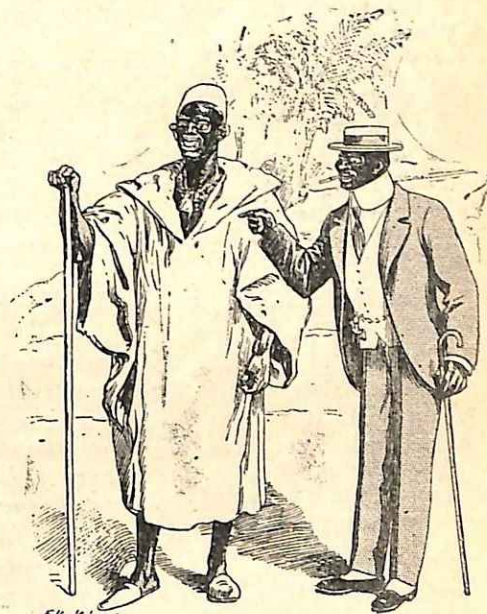
Ἡ πόλις ἐφαίνετο μακράν. Μόλις
διεκρίνοντο οἱ οἰκίσκοι τῆς, ψηφόμενοι
εἰς τὸν ἥλιον καὶ παρατεταγμένοι ἐπὶ
τῆς κλιτύος ἐνὸς κονιορτώδους λόφου,
ἐπιστεφομένου ἀπὸ τὰ ἐρείπια ἐνὸς ἀρ-
χαίου ἀραβικοῦ φρουρίου.

Πρὸς μεγάλην τοῦ λύπην, αὐτὸ μό-
νον εἶδεν ὁ Ραούλ ἀπὸ τὴν πολυ-
θύρῳλητον Ἰσπανίαν.

Τριακῆσοι ἰσπανοὶ μετα-
νάσται προσετέθησαν ἐκείνην
τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς ἄλλους
τῆς Πάμπα, οἱ ὅποιοι
δὲν τοὺς ὑπεδέχθησαν καὶ μὲ
πολὺ φιλικὰς διαθέσεις, διότι
θὰ τοὺς ἔκαμναν νὰ στενοχω-
ρηθοῦν περισσότερο.

Ὁ Ραούλ καὶ ὁ Τορπέν,
εὐτυχῶς, δὲν εἶχον νὰ φοβη-
θοῦν τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν
ἐπιδρομὴν, διότι τοὺς εἶχον ἤ-
δη ἐγκαταστήσῃ χωριστὰ εἰς
τὸν κοινῶνα τοῦ νοσοκομείου.
Ὡφείλαν δὲ αὐτὴν τὴν εὐ-
νοϊαν εἰς τὸν τίτλον τοῦ φαρ-
μακοποιοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε ση-
μειωθῇ παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ
Τορπέν εἰς τὸν κατάλογον τῶν
μεταναστῶν.

Ὁ ἱατρὸς εἶχε προτείνει εἰς

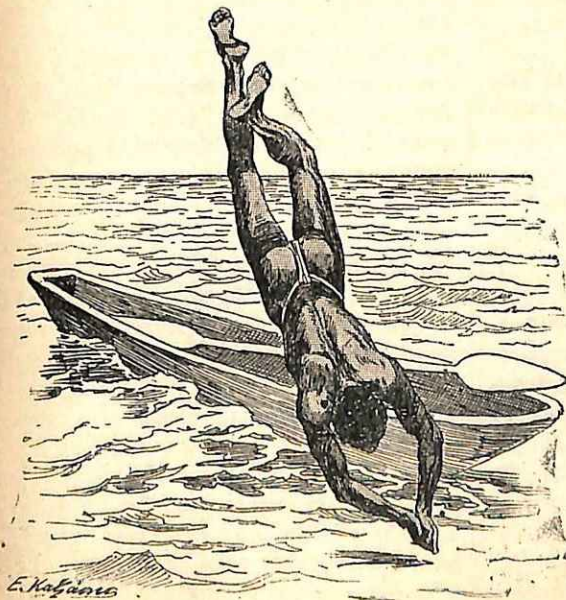
«Αὐτὸ Ἀράπη... ἐγὼ Εὐρώπας, Γάλλο...»
(Σελ. 78, στ. β'.)

ἐκείνον, τὸν ὁποῖον εὐγενῶς ἀπεκάλε-
ι «συνάδελφον», νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀναλαμ-
βάνων τὸ φαρμακεῖον τοῦ πλοίου. Ὁ
δὲ Τορπέν, ἂν καὶ μουρμουρίζων, εἶχε
δεχθῇ. Οὕτως οἱ φίλοι μας ἀπέκτησαν
πλέον προνόμια ἰδιαιτέρως: Ἐτρωγὰν
χωριστὰ, ἐκοιμῶντο εἰς τὸ νοσοκομεῖον,
τὸ δὲ πλήρωμα καὶ τὸ προσωπικὸν τοὺς
μετεχειρίζετο μὲ σεβασμὸν καὶ ὄχι ὡ-
πως τοὺς κοινούς μετανάστες.

Μ' ὅλ' αὐτὰ, ὁ Τορπέν ἐξηκολούθει
νὰ μουρμουρίζῃ.

— Μ' αὐτὸ καντάντᾳ ἄστεϊο! ἔλεγε.
Νὰ φεύγω ἀπὸ τὸν τόπο μου γιὰ νὰ γλυ-
τώσω ἀπ' αὐτὰ τὰ παληγογιατρικά, πού
τὰ εἶχα πιά ἀηδιάσῃ, νὰ ζήτῶ και-
νούργια τύχη, καινούργια ζωὴ, καὶ...
νὰ μὲ κλείνουν πάλι! τοὺς τέσσερους
τοίχους ἐνὸς φαρμακείου! Ἀ, μὰ θὰ
σκάσω!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἀπεκρίνετο ὁ
Ραούλ, ὅτι τὸ ταξεῖδί μας, ὡς τώρα,
δὲν εἶναι καθόλου διασκεδαστικόν. Διε-
σχίσσαμε τὸν μισὸ κόσμον χωρὶς νὰ ἰδοῦ-
με τίποτα καὶ ἐπεράσαμε ἀπὸ τὴν Ἰσπα-

«Ἐἶδεν ἓνα ἀπὸ τοὺς τολμηροὺς αὐτοὺς κολυμ-
γητάς...» (Σελ. 78, στ. α'.)

νία κι' από την 'Αφρική, χωρίς να σταθούμε πουθενά, χωρίς να βγούμε έξω καθόλου.

Εἰς τὸ Δακάρ.

Εἰς τὸ Δακάρ ἐν τούτοις ὁ Ραούλ εἶχε κάποιαν ἱκανοποίησιν. Ἐν πρώτοις τὸν κατεγρήτευσε ἡ θέα τῶν μαύρων καὶ διεσκέδασε πολὺ κυττάζων τὰς περὶ ὁ γὰς, ἥτοι τὰ μικρὰ καὶ στενόμακρά ἐκεῖνα ἀκατὰ τῶν ἰθαγενῶν, ποὺ ἐπερικύκλωσαν τὸ ἀτμόπλοιο, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα.

Τί χαρὰ τοῦ νὰ βλέπῃ τοὺς ἀραπάδες ἐκείνους, ὁλογύμνους, νὰ κάμνουν διαρκῶς μακροβούτια, διὰ νὰ πιάνουν τὰ νομίσματα ποὺ τοὺς ἔρριπτον ἀπὸ τὸ πλοῖον!

Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ ἐκαρυσώθη, ὅταν εἶδεν ἕνα ἀπὸ τοὺς τολμηροὺς αὐτοὺς κολυμβητὰς νὰ βυθίζεται ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ νὰ ἐμφανίζεται ἀπὸ τὸ ἄλλο, διερχόμενος κάτωθεν τῆς τρόπιδος τοῦ μεγάλου σκάφους, δηλαδὴ εἰς βάθος εἰκοσιπέντε ποδῶν. Μακροβούτι μιά φορά!

Ἐπιτέλους ἔλαβε καὶ τὴν ἀδειαν νὰ ἐξέλθῃ.

Μόλις ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ἀφρικανικοῦ ἐδάφους, ἠσθάνθη μίαν μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ὅ, τι ἔδλεπεν, ὁμοιάζε τὸς ὀλίγον μὲ ὅ, τι εἶχεν ἰδῆ ἕως τώρα! Βεβαίως, τὸ Δακάρ εἶνε πόλις, ἡ ὁποία ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐξευρωπαϊζεται ἢ φύσις ὅμως, τὸ κλίμα, μένουν πάντοτε ἀφρικανικά. Ὁ ἥλιος τοῦ ἰσημερινοῦ, ὁ φλογερὸς, φωτίζει τὰ πράγματα μ' ἕνα χρυσοῦν φῶς ὅπως ἰδιαίτερον. Τὰ δένδρα, βασθὰ καὶ λατανιέρη, μὲ τοὺς πελωρίους καὶ ἀλλοκότους κορμούς, δὲν ὁμοιάζουν καθόλου μὲ τὰ εὐρωπαϊκά. Ὁ πληθυμὸς, ἀποτελούμενος ἀπὸ μαύρους ἰθαγενεῖς καὶ ἀπὸ ξένους στρατιωτικοὺς καὶ ὑπαλλήλους, παρουσιάζει ὅψιν καθαρῶς ἀποικιακήν, καὶ ἦτο ἀκριβῶς τὸ (ἀνέον), τὸ ὁποῖον τόσον ἐπέζητει ὁ μικρὸς Γάλλος.

Ἐφθασεν ὡς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου οἱ μαῦροι πωλοῦν ἀκόμῃ τὰ πελώρια ψάρια τῶν καθισμένοι κατὰ γῆς, ὅπως τὸν κάμνουν ἀπὸ αἰώνων. Τὰ παιδιὰ ὀλόγυμνα, αἱ γυναῖκες σκεπασμένα ἀπλῶς μὲ μίαν ποδιάν, περικυκλώνουν τοὺς ξένους καὶ τοὺς κυττάζουν μὲ δυσπιστίαν καὶ περιέργειαν. Τὰ ἀραπάκια, τολμηρότερα, ζητοῦν ἐπιμόνως μιά πεντάραν ἀπὸ τὸν «κύριον». Καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὠραῖοι μαῦροι, σθβαροὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς ὑπὸ τοὺς λευκοὺς ἀσπίλους χιτῶνάς των, παρουσιάζονται πρὸ τῶν ξένων, προσφερόμενοι νὰ τοὺς χρησιμεύσουν ὡς ὁδηγοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν.

Ὁ Ραούλ διεσκέδασε πολὺ μὲ τὴν ἐξῆς μικρὴν σκηνήν: Μεταξὺ τῶν μαύρων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν εἰς

τὸν Τορπὲν νὰ τῷ δείξουν τὰξιθεάτα τῆς πόλεως των, δύο ἐπέμειναν πολὺ. Ὁ ἕνας ἦτο ὁ κλασσικὸς τύπος τοῦ μαύρου, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε ἀπὸ τὰ εἰκονογραφημένα βιβλία: πλατειὰ λευκά φορέματα, σκούρια κόκκινη σάν φέσι, παντοφύλλες, πελώριον μαστοῦνι καὶ λαμπρὸς γυμνός, στολισμένος μὲ χάνδρες. Ὁ ἄλλος ὅμως ἦτο ἐνδεδυμένος εὐρωπαϊκῶς, καὶ μάλιστα μὲ τὴν υπερβολικὴν καὶ κωμικὴν ἐκείνην ἐπιτήδευσιν, τὴν προσιδιάζουσιν εἰς τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου, ποὺ θέλουν καὶ καλὰ νὰ φανοῦν πολιτισμένα. Ἐφορούσε κανὺνῃλον κολοιτισμένον φωνῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ὑπὸ θερμοκρασίαν σαράντα βαθμῶν, φαντάζεται κανεὶς πόσον θὰ ὑπέφερε. Τὰ ὀλόγουρα μαλλιά τοῦ ἐσκέπαζε μίαν μικρὴν ψάθα, μὲ κόκκινην κορδέλλαν, τὴν δὲ κανονικὸν σῶμά τοῦ μὲ τοὺς θαυμασίους μυῶνας, ἐστενοχώρει μίαν γελωία

Ἐκατόμισ.

ἐνδυμασία τοῦ Λούβρου στακτιά, μὲ λευκὸν γιλέκον, ὅπου ἐκρέμαντο διάφορα μ. π. ρ. λ. ο. κ., καὶ μὲ ὑποδήματα βερνικωμένα σάν λουστρίνια. Εἰς τὰ δάκτυλά του ἐσπινθηροβολοῦσαν δακτυλίδια μὲ ψεύτικα διαμάντια κ' ἐκάπνιζεν ἀφελῶς ἕνα σιγαρέττον μὲ πίπαν ἀπὸ ἡλεκτρον.

Ὁ «πολιτισμένος» αὐτὸς μαῦρος ἐκύτταζε μὲ τὴν βαθυτέραν περιφρόνησιν τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ φορῇ τὸ πάτριον ἐνδύμα, καὶ δειχόντων μὲ τὸν δάκτυλόν τὸν ἀντίζηλόν του, ἔλεγε: — Μὴν πάρῃς αὐτό!... Αὐτὸ ἄραπης, ἐγὼ Εὐρώπας!... αὐτὸ ἄγριο, ἐγὼ Γάλλο!...

Ὁ Ραούλ δὲν ἐπηρεάσθη διόλου ἀπὸ αὐτὰς τὰς κρίσεις. Ἀπεναντίας ὁ θαυμασμός τοῦ ἐφέρετο πρὸς τὸν ἄλλον, τὸν «ἄγριον» ἀράπην, ὁ ὁποῖος ὅμως ὁμοιάζε τόσον μὲ τὰς εἰκόνας τῶν βι-

βλίων του. Δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν κυττάζῃ καὶ νὰ ἐγγίξῃ τὰ χέρια του, τὰ φορέματά του, τὰ κοράλλινά του περιδέ- ραια καὶ τὰ φυλακτά του. Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν μικρὸν του φίλον, ὁ Τορπὲν ἐδιάρθεσε τὸν ἰθαγενῆ ὡς ὀδηγόν. Κ' ἐνῷ αὐτὸς, εὐχαριστημένος, ἐχαμογελοῦσεν ἀγαθῶτατα, ὁ ἄλλος, ὁ μα- σκαρευμένος εἰς Εὐρωπαῖον, ἀπεσύρετο χωρὶς λέξιν, ἀλλὰ μὲ προφανῇ περιφρόνησιν διὰ τοὺς ἡλιθίους ἐκείνους ξένους, οἱ ὁποῖοι ἐπρωτιμοῦσαν τὸν ἄγριον, ἀπὸ ἕνα ἀράπην τῆς τελευταίας μόδας, ἕνα ἀράπην... παριζιάνον!...

Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ λευκοφόρου ἰθαγενεὺς ὁ Τορπὲν καὶ ὁ Ραούλ ἐπεσκέσθησαν τὸ διοικητήριον, τὸν Βοτανικὸν Κήπον καὶ τὸ ἀράπικο χωριό, δηλαδὴ τὰ τρία ἀξιθεάτα μέρη, τὰ ὁποῖα προσφέρουν συνήθως εἰς τὴν περιέργειαν τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν τῆς σεναγαλικῆς αὐτῆς πόλεως.

Μὴ ἔχοντές τι ἄλλο νὰ κάμουν ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἐκείνον ἥλιον, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχεν ἐξαντλήσῃ, οἱ φίλοι μας ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε θάναχῶρει εἰς τὰς τέσσαρας τὸ ἀπόγευμα. Ἦτον τρεῖς ἡ ὥρα, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν λιμένα. Ἀλλ' ἡ «Πόμπη» διὰ νάνθρω- κεύσῃ, εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν προκυμαῖαν κ' εὐρίσκετο εἰς τὸ πέλαγος, εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεος σχεδὸν μιλίου. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ πάρουν βάρκαν.

Συναφώνησαν μὲ τοὺς ἡμιγύμνους βαρκάρηδες καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιβι- βαθῶν, ὅταν ἡ προσοχὴ των εἰλκυσθῇ ἀπὸ ἕνα ξένον, προφανῶς Ἀγγλον καὶ πλούσιον, ὁ ὁποῖος διεσκέδαζε, ρίπτων ἀπαθῶς εἰς τὴν θάλασσαν ἀργυρὰ νομίσματα διὰ νὰ βουτοῦν καὶ νὰ τὰ μαζεύουν οἱ ἰθαγενεῖς. Πλησίον τοῦ Ραούλ καὶ τοῦ Τορπὲν ἐστέκοντο ἀκόμῃ ὁ καλὸς μαῦρος ὁδηγὸς καὶ ὁ ἄλλος, ὁ «πολιτισμένος», ὁ ὁποῖος, μολον- τὸν δὲ ἐδέχθησαν τὰς ὑπερησίας του, τοὺς εἶχεν ἀκολουθήσῃ μακρόθεν καθ' ὅ- λον τὸν περίπατον. Ἡ θέα τοῦ Ἀγγλου, ὁ ὁποῖος ἔρριπτεν ἀργυρὰ νομίσματα, ἔλαμψε καὶ εἰς τοὺς δύο μαύρους τὴν αὐτὴν αἴσθησιν. Ἐδίστασαν μίαν στιγμὴν καὶ κατόπιν τὸν ἐπλησίασαν. Κ' ἐφ' ὅσον μὲν τὸν ἔβλεπαν νὰ ρίπτῃ φράγκα καὶ μισόφραγκα, δὲν κατεδέ- χθησαν νὰ κινηθῶν, ἀφίνοντες τοὺς πτω- χούς βαρκάρηδες νὰ βουτοῦν καὶ νὰ τὰ μαζεύουν. Ἐξαφνα ὅμως ὁ Ἀγγλος, ἐνθουσιασθεὶς, ἔδραλεν ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ δὲ ἀσχημένον πεντόφραγκον καὶ, πρὶν τὸ ρίψῃ, τὸ ἐπέδειξεν εἰς τὴν ὀνύγυ- ριν. Τότε πλέον οἱ δύο ὁδηγοὶ ἄφισαν κατὰ μέρος κάθε ἀξιοπρέπειαν! Ὁ πρῶ- τος ἔδραλε γρήγορα-γρήγορα τὸν λευ- κὸν του χιτῶνα κ' ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι, διὰ νὰ συλλάβῃ τὸ νόμισμα εἰς τὸν πυθμένα. Ἀλλ' ἡ μεγάλη χαρὰ τοῦ Ραούλ ἦτον ὅταν εἶδε τὸν ἄλλον μαῦρον,

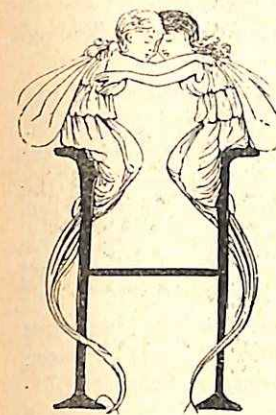
τὸν σί κ, τὸν πολιτισμένον, τὸν φο- ροῦντα φωνῶν τριάντα ἑκατοστῶν, νὰ μὴν εἰμπορῇ νάνισταθῇ εἰς τὸν πειρα- σμὸν καὶ νὰ παίρῃ τὴν βουτιάν του μὲ ὀλόκληρον τὸ κοστούμι του!

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΘΕΝ ἡ ἐπο- χή, κατὰ τὴν ὁ- ποίαν πηγαίνο- μεν συχνότερα εἰς τὴν Ἐκκλη- σίαν καὶ προσευ- χόμεθα ἐκτενέ- στερα εἰς τὸν Θεόν... Τὸ κα- θῆκον αὐτό, ὑ- πέρετατον διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἐκ νελοῦν ἀρὰ γε μὲ τὸν ἴδιον ζῆ- λον ὅλοι οἱ νεαροὶ μας φίλοι; Ἀμφιβά- λω... Εἰς τὴν ζωὴν μου ἐγνώρισα καὶ παιδιὰ, ἀπὸ δακαπέντε ἐτῶν καὶ ἄνω, τὰ ὁποῖα εἶχαν πρὸς τὴν θρησκείαν ἐν εἶδος ἀδιαφορίας, ἂν ὅχι καὶ περιορι- νήσεως. Διότι δὲν ἐπίστευαν καὶ τόσον πολὺ εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν διδαγμά- των τῆς. Ὑποθέτω — καὶ μὲ πόσῃ λύπῃν τὸ λέγω! — ὅτι καὶ σήμερον τέτοια δυστυχῶς παιδιὰ θὰ ὑπάρχουν. Ἡ ἡλικία τῶν δεκαπέντε ἐτῶν — κα- τὰ μέσον ὅρον — εἶνε μίαν κρίσιμος ἡ- λικία. Τὸ παιδί ποῦ σπουδάζει, ποῦ προ- χωρεῖ εἰς ἀνώτερα μαθήματα, ἀρχίζει τώρα νὰ σκέπτεται, νὰ ἀναθεωρῇ τὰς ἐν- τυπώσεις του, νὰ ἐξελέγχῃ τὰς ἑως τότε δοξασίας καὶ πεποιθήσεις του. Καὶ τὸ πρῶτον πράγμα ποῦ ὑποπίπτει εἰς τὴν μὲν ἄσπινκτον ἀντίληψιν του, εἶνε ἡ ἀπομάκρυνσις μεταξὺ τῶν δι- δαγμάτων τῆς θρησκείας, τὰ ὁποῖα γνωρίζει ἀπὸ μικρῆς, καὶ τῶν διδαγ- μάτων τῆς Ἐπιστήμης, εἰς τὴν ὁποίαν μυσταῖται ὀλονέν.

Διότι ἕνα παιδί δεκαπέντε ἐτῶν μα- νθάνει εἰς τὸ Ὑπολεῖον καὶ Γεωλογίαν, καὶ Ἀστρονομίαν, καὶ Ζωολογίαν, καὶ Φυσικὴν, καὶ Χημείαν — τὰ στοιχεῖα ὅλων τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν — καὶ ὅταν εἶνε μάλιστα φιλομαθὲς, ἐκτὸς τῶν σχολικῶν βιβλίων διαβάσει καὶ ἄλ- λα. Βλέπει λοιπὸν, ὅτι ἄλλα λέγει ἡ ἱερὰ Ἱστορία, τὴν ὁποίαν ἐνθυμεῖται ἀπὸ τὸ Δημοτικόν, καὶ ἄλλα ἡ Κο- σμογραφία, τὴν ὁποίαν διδάσκειται εἰς τὸ Γυμνάσιον. Παραδείγματος χάριν ἡ ἱερὰ Ἱστορία λέγει, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον εἰς ἕξ ἡμέρας. Ἡ Ἐπι- στήμη ὅμως διδάσκει, ὅτι διὰ νὰ γίνῃ

ὁ κόσμος, ἐχρειάσθη πολὺ περισσότερος καιρὸς, καὶ ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ ἡ ζωὴ ἀπὸ τὰ φυτὰ εἰς τὰ ζῷα, ἡ ἀπὸ τὰ ζῷα εἰς τὸν ἄνθρωπον, δὲν ἐπέρασε μίαν ἡ- μέραν, ἀλλὰ πολλὰ χιλιάρδες ἐτῶν. Καὶ τὸ παιδί συλλογίζεται: Ἄ! ψέμματα εἶνε αὐτά; Ψέμματα λοιπὸν εἶνε ὅλα. Καὶ ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀμφιβολία, ἡ ὁποία καταλήγει, κάποτε εἰς τὴν ἀπι- στίαν καὶ εἰς τὴν ἀδιαφορίαν. Ὅσakis δὲ τὸ παιδί τύχῃ νὰ ἔχῃ καλοὺς συμ- βούλους, ἀνθρώπους ἡμιμαθεῖς καὶ πλε- νομένους, περνοῦν πολλὰ χρόνια ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ, καμμίαν φοράν, ὅλη του ἡ ζωὴ...

Ἀλλ' ἐδῶ εἶνε ἀκριβῶς ποῦ τὴν πα- θάνει τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ σκέπτεται μόνον του: Ἀπειρον ἀκόμῃ τοῦ Κόσμου, ἀνεματίστον, μὲ πολὺ ὀλί- γας γνώσεις, συγχύζει τὴν Ἐπιστήμην μὲ τὴν θρησκείαν, ἐνῷ ἄλλο πρᾶγμα εἶνε ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἄλλο ἡ θρησκεία. Δηλαδὴ: ἄλλα εἶνε τὰ ζητήματα, τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα λύει ἡ Ἐπι- στήμη, καὶ ἄλλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα λύει ἡ θρησκεία. Παραδείγματος χάριν, ἡ ὑπαρξὶς Θεοῦ, ἡ σχέσις του πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ἡ μετὰ θάνατον ζωὴ, εἶνε ζητήματα τῆς θρησκείας. Ἀπὸ τὴν θρησκείαν θὰ ζη- τήσῃ κανεὶς ἀπαντήσεις εἰς αὐτά. Ἡ ἐξηγήσις πάλιν τῶν φυσικῶν φαινομέ- νων ἡ τὸ πῶς ἐσχηματίσθη ἡ γῆ, πῶς ἐστεροποιήθη ὁ φλοιὸς τῆς, πότε ἀνε- φάνη ἐπ' αὐτοῦ ἡ ζωὴ, τί ἐξέλιξιν ἡκο- λούθησε, πῶς γίνεται ἡ βροχὴ, ἡ ἀ- στραπή καὶ ὁ κεραυνός, πῶς κινεῖται τὰ οὐράνια σώματα, πῶς γίνονται αἱ ἐκλείψεις κλπ. κλπ. αὐτὰ εἶνε ζητή- ματα τῆς Ἐπιστήμης. Ἀν ἐρωτήσετε τὴν Ἐπιστήμην: «Διὰ τί πίπτουν τὰ σώ- ματα;» θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ: «Ἐνεκα τῆς ἐλξεως τῆς γῆς». Ἀν τὴν ἐρω- τήσετε ὅμως: «Μετὰ θάνατον οἱ κακοὶ τιμωροῦνται καὶ οἱ καλοὶ ἀνταμείβον- ται;» θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ: «Δὲν εἴξεω, δὲν εἶμαι ἀρμόδια. Αὐτὰ δὲν λύνονται μὲ τὸ τηλεσκόπιον ἢ μὲ τὸ μικροσκόπιον μου. Ἐρωτήσατε τὴν θρησκείαν!»

Μὲ ἄλλους λόγους, ἀγαπητοί μου, ἡ θρησκεία ἀρχίζει ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου τε- λειώνει πλέον ἡ δικαιοδοσία τῆς Ἐπι- στήμης καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία κηρύσσεται ἀ- ναρμόδιος. Ὅτι δὲ μερικὰ διδάγματα τῆς θρησκείας, κοσμογονικὰ ἢ ἄλλα, δὲν συμφωνοῦν κατὰ γράμμα μὲ τὴν σημερινὴν Ἐπιστήμην, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν. Αἱ θρησκείαι εἶνε πολὺ παλαιότεραι τῶν Ἐπιστημῶν κ' ἐξηγοῦν τὰ φαινόμενα τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ἀν ἐξαφνα ἡ Ἐπιστήμη λέ- γῃ, ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἐγενεῖν εἰς ἕξ ἡ- μέρας, ἀλλ' εἰς ἕξ μεγάλας γεωλογι- κὰς περιόδους, ἀπὸ χιλιάρδες ἐτῶν ἐκά- στην, τί σημαίνει; Ποῖος ἔλαμψε τὸν κόσμον: ποῖον εἶνε τὸ πρῶτον Αἶτιον

ὅλων τῶν πραγμάτων; Ἡ Ἐπιστήμη ἀπαντᾷ: τὸ Ἄγνωστον Χ. Ἡ θρησκεία ἀπαντᾷ: Ὁ Θεός. Ἀλλ' εἴτε «Ἄ- γνωστον Χ» πῇ κανεὶς, εἴτε «Ὁ Θεός», δὲν εἶνε τὸ ἴδιον; Καὶ ἰδοὺ ἡ κατὰ βά-θος συμφωνία τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς θρησκείας, τὴν ὁποίαν ἕνα παιδί δεκα- πέντε ἐτῶν, σκεπτόμενον μόνον τοῦ, δὲν εἶνε ἀκόμῃ εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃ. Καὶ δι' αὐτό, ὅταν δὲν ἔχῃ καλοὺς συμ- βούλους καὶ ὁδηγούς, πλανᾶται, σκο- τίζεται, χάνεται...

Εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιν τῆς ζωῆς σας περιόδον, προσέξατε καὶ σεις, ἀγα- πητοί μου, νὰ μὴ πάθετε αὐτὸ ποῦ πα- θάνουν κάμποσα δυστυχισμένα παιδιὰ. Μὴ πιστεύετε ποτε βιβλίον δῆθεν ἐπι- στημονικόν, ἔχον τὴν ἀξίωσιν νὰ λύσῃ ζητήματα τῆς θρησκείας, — ὅπως π. χ. τὰ βιβλία τῶν Γερμανῶν Ὑλι- στῶν, οἱ ὁποῖοι, διὰ κάθε ἀληθινὸν ἐπι- στήμονα, εὐρίσκονται εἰς τὴν οἰκτροτέ- ραν πλάνην, — καὶ προπάντων μὴ ἀ- κοῦτε μερικοὺς ἀνοήτους καὶ δοκσιμά- φους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι νομίζουν — νομίζουν οἱ κακοί μοι, — ὅτι ἡ Ἐπι- στήμη ἀναιρεῖ τὴν θρησκείαν. Ὅχι, ἀ- γαπητοί μου! εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πα- ραδέχεται τὴν Ἐπιστήμην, νὰ τὴν σπου- δάζῃ, νὰ κοῦν τὰς ἐξηγήσεις τῆς, νὰ μανθάνῃ τοὺς φυσικοὺς νόμους, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ συγχρόνως καὶ τὴν θρησκείαν του, νὰ πιστεῇ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του καὶ νὰ προσεύχεται εἰς τὸν Θεόν, ζητῶν τὸν φωτισμόν, τὴν ὁ- δηγίαν καὶ τὴν σωτηρίαν του. Ὁ Θεὸς εἶνε μέσα μας. Καμμία ἐπιστημονικὴ θεωρία, καμμία ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυ- ψις, δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ τὸν ἐκθρονίσῃ. Ἀνθρώπος δὲ, ἀμφιβάλλων περὶ αὐτοῦ, ρίσκειται εἰς τὴν πλάνην, εἰς τὸ σκό- τος. Ἡ θρησκεία εἶνε τὸ φῶς. Καὶ πρὸς αὐτὸ πρέπει νὰ στρεφώμεθα πάν- τοτε, ἀλλὰ προπάντων κατὰ τὰς ἀγίας αὐτὰς ἡμέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Προσευχῆς.

Σὰς ἀσπάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΛΛΗΕΣ

— Τρεῖς ἀδελφοὺς εἶμαστε, παιδιὰ μου, Πάντα μαζί καὶ πάντ' ἀγαπημένους. Καὶ σὲ βουνοῦ κορφοῦλα οἱ τρεῖς ἐξήσαμε Μονάχους μας, σὺχν' ἀνεμοδαρμένους.

Βοριάς κακὸς δὲν μπόρεσε, παιδάκι μου, Ποτές νὰ μας λυγίσῃ ἢ μαύρῃ Μπόρα, Μικρὲς γιὰ τὰ κλώνια μας ἐπλέξαμε, Καὶ τὰ κορμιά μας ἕνα βλέπετε τώρα.

Ὅποια ἀδελφάρια, σὺν ἐμας, παιδάκι μου, Ζοῦν πάντοτ' ἐνωμένα, ταιριασμένα, Ποτές κακοὶ δὲ θὰν τὰ βλάψουν εὐκολά, Παντοτεινὰ θὰ ζοῦν εὐτυχισμένα.

(Κατὰ τὸν Αἰσώπου) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Μετά μίαν ὥραν, τὸ τραῖνον εἰσέρχεται εἰς τὸν σταθμὸν. Ἡ κρίσιμος στιγμή διὰ τὸν κλέπτην, ἐφθασε. Νὰ σηκώσῃ μόνος του τὸν κοιμώμενον Μωρίς, δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ τὸ σκεφθῇ· ἄλλως τε δὲν θὰ εἶχε καὶ τὴν δύναμιν.

Ἐξώναξεν ἓνα ἀγχοφόρον τοῦ σταθμοῦ καὶ εἰς καθαρὰν ἀγγλικήν τῷ εἶπε:

— Βλέπεις φίλε μου, τὰ χάγια τοῦ συντρόφου μου; Γιά νὰ ἐορτάσῃ τὴν ἀναχώρησί του ἀπὸ τὴ Γαλλίαν, ἤπια λιγάνι περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐπιτρέπεται σ' ἓνα τζέντλεμαν — μεταξὺ μας τώρα — κι' ἀποκοιμήθηκε τόσο βαθειά, ποῦ ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν κατάρθωσα μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν ξυπνήσω. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ τὸν κρατήσῃς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἐσύ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τὸν κρατῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ τὸν πάω ὡς τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο.

Ἀνύποπτος ὁ ἀγχοφόρος, γελάσας μάλιστα μὲ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἔκαμιν

— Σκίπα ἦταν ὁ καθόμιρος, ἔλε-
γαν. Πόσα βαρέλια νὰ εἶχε ρίψῃ μέσα
του;... Εὐτυχῶς ποῦ τὸν ἐσυντρόφευε
φίλος καλὸς καὶ γενναῖος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Μεταμορφωτῶν.

Ὅταν τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ Μωρίς Ζιλ-
λάρ ἀφύπνισθη, εὐρέθη ἐξηλωμένος μὲ
τὰ ρούχα του εἰς ἓνα κρεβάτι, μέσα
εἰς ἓν ἀμυδρῶς φωτισμένον δωμάτιον.

— Ποῦ εἶμαι; ἐσυλλογίσθη μὲ ἀ-
γωνίαν.

Ἐκαμιν νὰ σηκωθῇ· ἀλλὰ τὸ κίνημα
τοῦτο τῷ ἀπέσπασεν ἀμέσως κραυγὴν
πόνου. Τὸ κεφάλι τοῦ ἐπονοῦσε φοβερά.
τὰ μάτια του μὲ πολλὴν κόπον ἔβλεπον
ἀνοιχτά, τὰ μηνίγγια του ἐκτυποῦσαν
καὶ ὀλόκληρον τὸ σῶμά του ἦτο τσα-
κισμένον.

Πέλος πάντων, μὲ πολλοὺς ἀγῶνας
κατανικήσας τὴν ζάλην του, κατάρθω-
σε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ
κρεβάτι. Κατόπιν, μὲ κλονούμενον βή-
μα, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν
ἀνοίξε.

Ὁ καθαρὸς ἀήρ ποῦ εἰσῆλθεν ἀπέ-
ξω — διότι τὸ δωμάτιον ἦτο ἰσόγειον

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ σὰς κα-
κοφανῇ, ἀπεκρίθη ὁ γέρον· ἀλλὰ γοῦ-
ποῦ ἦλθατε στὸ ξενοδοχεῖό μου, ἦσθε
τόσο πολὺ... τόσο πολὺ ἀδιάθετος ἀπὸ
τὸ κρασί τῆς Γαλλίας — ἔτσι ἔλεγε
ὁ σύντροφός σας — ὥστε δὲν παραξε-
γυόμην καθόλου ἀν' ὡς τώρα δὲν θυ-
μᾶσθε τίποτα.

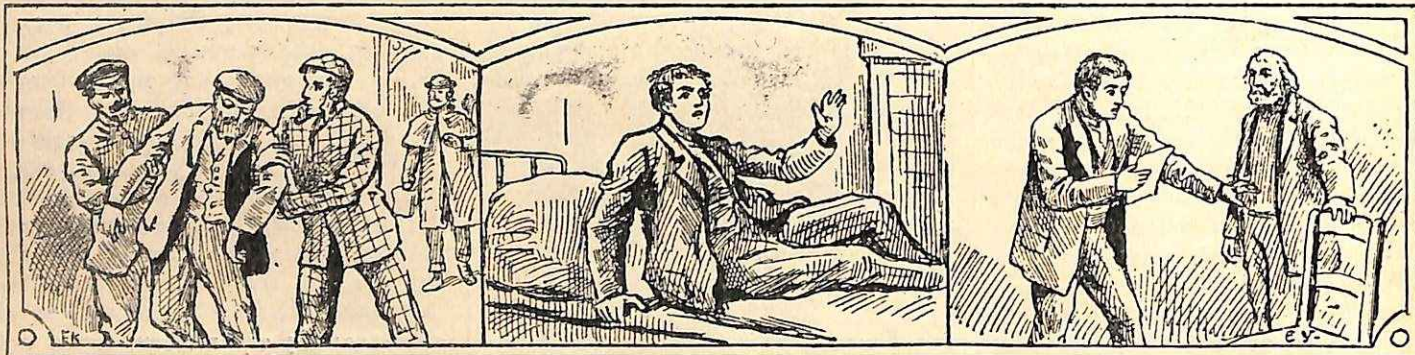
— Ὁ σύντροφός μου εἶπατε; τὸν
διέκοψεν ὁ Μωρίς· μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα
κανένα σύντροφο.

— Ἀμὴ ὁ τζέντλεμαν ποῦ ἦτον γοῦ-
μαζί σας;... ἓνας τζέντλεμαν τόσο
καλὸς... αὐτὸν ἐννοῶ...

— Μὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι τα-
ξιδεύω μόνος μου!

— Τότε θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς
πῶ, ὑπέλαθεν ὁ ξενοδόχος, ὅτι ἡ...
τὸ... ἡ ἀδιαθεσίαν σας δὲν σὰς πέρασε
ἀκόμη ἐντελῶς. Ἀλλοιῶτα θὰ ξεύ-
ρατε ὅτι, γοῦς τὸ μεσημέρι, ἦλθατε ἐδῶ
μαζί μ' ἓνα τζέντλεμαν ποῦ εἶχε κόκκι-
νες φαβορίτες καὶ φοροῦσε κοστούμι μὲ
μεγάλα κ α ρ ρ ε.

— Ἀ, ναι, τώρα θυμοῦμαι, ἐπιθύρισε
ὁ Μωρίς, προσπαθῶν νὰ φανῇ ἡρεμὸς,
διότι ἐσκέφθη νὰνακρίνῃ τὸν ξενοδό-
χον.

ὅτι τοῦ ἐζήτησαν· καὶ οἱ ταξιδιώται,
οἱ ὅποιοι ἀπεβιβάζοντο ἀπὸ τὸ τραῖνον
τοῦ Νιουγάρδεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἶ-
δον τὸ περίεργον θέαμα ἐνὸς τζέντλε-
μαν μὲ κ α ρ ρ ε φορεσίαν καὶ μὲ συ-
βαρόν, ἀξιοπρεπέστατον ὕψος, ὁ ὅποιος
ἐσθήκωνε μᾶλλον παρὰ ὑπεβάσταζε, μὲ
τὴν βοήθειαν ἐνὸς σιδηροδρομικοῦ ἀγχο-
φόρου, ἓνα φίλον του τόσο ἐλεεινὰ με-
θυμένον, ὥστε νὰ μὴ εἰμπορῇ νὰ στα-
θῇ εἰς τὰ πόδια του...

Ἄμα ἐγκατέστησε τὸν μεθυμένον
εἰς τὸ αὐτοκίνητον, ὁ Ἄγγλος μὲ τῆς
κόκκινες φαβορίτες ἐπέστρεψε νὰ πάρῃ
τὴν βαλίξαν του, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμ-
πιστευθῇ εἰς ἓνα φύλλα, καὶ ἀντήμει-
ψεν ἡγεμονικῶς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἀ-
γχοφόρου. Κατόπιν ἐπήδησεν ἐλαφρὰ
εἰς τὸ αὐτοκίνητον, ἐκάθισεν πλησίον
τοῦ φίλου του καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν σωφὲρ
μίαν διεύθυνσιν.

Τὸ αὐτοκίνητον εἶχε φύγῃ πρὸ πολ-
λοῦ, ἀλλ' ὁ ἀγχοφόρος καὶ οἱ σιδηρο-
δρομικοὶ ὑπάλληλοι ἐγελοῦσαν ἀκόμη
μὲ τὸν μεθυμένον.

καὶ εὐρίσκειτο εἰς τὴν αὐλήν, — τὸν
ἐξωγόνον. Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ
καίον μέτωπόν του καὶ ἐνθυμηθεὶς ἔξαφ-
να, ἐπιθύρισε μὲ τρόπον:

— Ἡ κασσετίνα!.. ἡ Ἀστυνομία!...
Τὴν στιγμήν ἐκείνην παρουσιάσθη ἓ-
νας γέρον μὲ εἰρηνικὴν ὄψιν, ὁ ὅποιος
τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐκαλημέρισε.

— Ποῦ εἶμαι; τὸν ἠρώτησεν ὁ Μωρίς,
ὁ ὅποιος ὠμιλοῦσεν ἀρετὰ καλὰ τὰγ-
γλικά.

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖό μου, ἀπεκρίθη
ὁ γέρον, πολὺ καλὸ ξενοδοχεῖο, αὐτὸ,
κύριε μου, τὸ καυχῶμαι.

— Μὰ πῶς ἦλθα ἐδῶ;... ποῦ εἶ-
νε ὁ...;

Διεκόπη ἔξαφνα δαγκάνων τὰ χεῖλη.
Ὁ νοῦς του ἤρχισε νὰ λειτουργῇ πάλιν
κανονικῶς. Ἐξέβαλε κραυγὴν λύσεως...
Τώρα ἐνεθυμείτο τὰ συμβάντα του εἰς
τὸ τραῖνον.

— Μ' ἀπεκοίμισαν καὶ μ' ἔκλεψαν!
ἐφώναξεν εἰς τὸν ξενοδόχον, ὁ ὅποιος
τὸν ἐκύτταζε σατυρισμένως. Ἀκοῦτε τί
σὰς λέω; Μ' ἔκλεψαν!...

— Νά το! ἀνέκραξεν οὗτος θριαμ-
βευτικῶς· βλέπετε ποῦ τὸ θυμᾶσθε τώ-
ρα; Ὁ φίλος σας λοιπὸν αὐτὸς ἐπλη-
ρωσε τὸ νοῦν τῆς κάμαράς σας καὶ
μάλιστα — ἀλήθεια, τὸ εἶχα ξεχάσῃ,
— τὴν ὥρα ποῦ ἐφευγε, μοῦ ἔφινε νὰ
σὰς δώσω ἓνα γράμμα.

— Δόστε μού το, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς,
προσποιούμενος ἀδιαφορίαν.

— Πάω νὰ τὸ φέρω, τὸ ἔχω στὸ
γραφεῖο.

Καὶ ὁ ξενοδόχος ἀνῆλθε τὴν κλίμα-
κα, ὅσον γρηγορώτερα τῷ ἐπέτρεπαν
τὰ γεροντικά του πόδια.

Ὁ Μωρίς ἐπωλεθόθη τῆς ἀπουσίας
του, διὰ νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὸ δω-
μάτιον, ὅπου εἶχε κοιμηθῇ: ἓνα κρεβ-
βάτι, ἓνα χολὸν τραπέζι, ἓνα ἐρμάρι
καὶ μία καρέκλα, ἀπετέλουν ὅλην του
τὴν ἐπιπλοισιν. Οὔτε ἴχνος, ἐννοεῖται,
κασσετίνας. Ὅταν ὅμως ὁ νέος ἀνοίξε
τὸ πορτοφύλι του, εἶδεν ἐκπληκτος, ὅτι
τὸ χαρτονόμισμα τῶν χιλίων φράγκων,
ποῦ τοῦ εἶχε δώσῃ εἰς τὸ αὐτοκίνητον
ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ταξιδιώτης, εὑ-

“ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,”

ΤΙ ΕΙΝΕ ὅλα τὰ μαργαριτάρικα τὰ δεμένα
Σ' ὠραίους λαίμους, ἂν τὰ μετρήσῃ ὁ νοῦς
Μ' ἐκεῖνα ποῦ γιὰ πάντα εἶνε χαμένα
Στὰ πέλαγα καὶ στοὺς ὠκεανούς;

Καὶ ἴσως τὸ ἓνα, τὸ μόνο, — ἡ δόξα κ'
(ἡ κορὼν)

Τῶν μαργαριταρῶν, — σὲ χάος βαθύ
Τῆς ὀλλασσας ριγμένο ἀπ' τὸν αἰῶνα,
Σ' ὠραῖο λαῖμό ποτε δὲν θὰ δεθῇ.

ΠΟΡΤΟΦΕΡΕ, χιονόθωρος
κι' ἀστερομάτη γλᾶρε,
Πῶχαις χαρὰ τὸ πέταμα,
καὶ μὲ τὴν λευτερίαν,
Τοὺς λογιζομένους, τοὺς πόθους μου,
τὰ ὄνειρά μου πάρε
Καὶ φέρε τα στὰ πέλαγα,
μακριὰ ἀπὸ τὴν στερίαν.

Ἄχ, τρέμω! ἡ στεριανὴ ζωὴ,
φεύτρα καὶ ξεγλάστρα,
Μὴν τὰ μολύνῃ ἀπόνετα,
δειλὰ, προδοτικά.

Μαζί μὲ σένα, ἀνάμεσα
στὰ κύματα καὶ στ' ἄστρα,
θὰ μένουν πάντα ἀμόλυντα,
πικρὲνα, ἀγνὰ, λευκά.

(Ἔπεται συνέχεια)

Βλέπω τὸν κάμπο ἀπέραντο μὲ τὴν ὄψιν του
Σὲ μὴ σταλαγματιὰ καθάριο μέλι
Καὶ βλέπω στὸ κρᾶσι τὸ αἵματογέννητο
Χλωρὸ καὶ πολυστάφυλο τ' ἀμπέλι.
Βλέπω τὸ δένδρο τῆς ἐλίας ὀλόκορμον
Στὸ λάδι, ποῦ μικρὸ καντήλι καίει
Καὶ βλέπω 'ς ἓνα ἀμίλητο παράπονον
Κάποιον μεγάλη συμφορὰ ποῦ κλαίει.

Χορτάρει, ἐμπρός μου σὲ θωρῶ, χαϊδάρικον
(δοτάνι,
Νὰ σέρνεσαι ἀνθισμένο σὲ κάμπους ταπεινοῦς·
Δένδρο, σὲ θράχο ὑψώνεσαι ποῦ χεῖρ δὲν
(σὲ φθάνει)

Κ' οἱ κλωνοὶ σου ἀνθοφόροι φιλοῦν τοὺς
(οὐρανούς.
Χορτάρει, δὲ χαμηλώσας ποτὲ μου νὰ σ' ἀγγίξω
Δένδρο, σὲ καμαρώνω κι' ἀφαστο σ' ἀγαπῶ,
Κι' ἐρχομαι τὰ τρεμάμενα τὰ χεῖλη μου
(νάνοῖζω, *

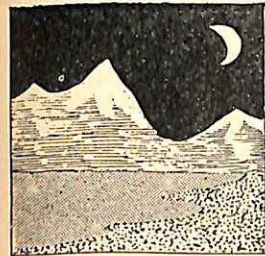
Στὸν ἴσκιό σου ἀπὸ κάτω μὴ προσεῦχῃ νὰ πῶ.

ΕΚΕῖ ποῦ τὰ κοπάδια ἐπέρασαν,
Τὰ δουλωμένα καὶ τὰ ταπεινά,
Κ' ἐχάραξαν στὴ γῇ τὰ χνάριά τους,
Τὸ ἐλεύθερο τάγριμ δὲν περνᾷ.
Περνᾷ σὲ μονοπάτια ἀπάτητα
Κι' ἐκεῖ ποῦ χτίζει ἡ πέρικαι φωλιά,
Κ' ἐκεῖ ποῦ ἡ ἀνθισμένη κάπρη
Χτενίζει ἀνέρας τὰ λυτὰ μαλλιά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἰαπωνικὸν καλλιτέχνημα.

Ἡ εἰκὼν
αὕτη, ἡ ὁποία
ἀποτελεῖται ἀ-
πὸ ἓν ἀνάβα-
θον κοντί, σκε-
πασμένον μὲ
γυαλί, εἶνε ζω-
γραφισμένη ὁ-
λὴ μὲ ἄμμον
διαφόρων χρωμάτων, ἀπὸ ἓνα ὑπομονη-
τικὸν ζωγράφον τοῦ Τόκιο τῆς Ἰα-
πωνίας.

Ἡ δεινὸν φυτόν 'Εκκλησία.

Εἰς τὸ Ρὸς
τοῦ Χερφορδ-
σχάιρ (Ἄγ-
γλία) ὑπάρχει
μία Ἐκκλησία,
μέσα εἰς τὴν
ὁποίαν ἐφύτρω-
σαν δύο δειν-
δρύλλια. Ὁ πο-
νηρὸς ἐφημέ-
ριος τάφισε ἐ-
πίτηδες νὰ με-
γαλώσων, δι-
ότι τώρα ζητεῖ δύο σελίνια ἀπὸ κάθε
περιηγητὴν ποῦ θέλει νὰ τὰ φωτογρα-

φήσῃ, καὶ τὸ χρῆμα τὸ συλλεγόμενον
οὕτω προστίθεται εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν
πτώχων τῆς ἐνορίας.

Ἑβδομαδιαῖοι Δεσφωτισμοὶ

α') Μαγική Εἰκὼν

Ὁ συμφορὰ του! Ὁ ἄνθρωπος αὐ-
τὸς ἔχασε τὸ κεφάλι του. Μήπως βλέ-
πετε ποῦ ἐπῆγε;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Περιηγήσεως τῶν Δολλαρίων
Εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε, γιατί
τὰ ἀγρία ἔχουν πνεῦμα καὶ τὰ κορί-
τσια δὲν ἔχουν;

γ') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωικῆς Σάμου

ΗΛ	ΔΟ	ΟΥ	ΡΩ	ΝΙ
ΝΟΥ	ΛΙ	ΜΑ	ΝΟΣ	ΟΣ
Ι	ΘΕ	ΝΟΣ	Ο	ΚΗ
Α	ΡΟΣ	ΣΙ	ΜΑ	ΦΟ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται
ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε Βυ-
ζαντινῶν Αυτοκρατόρων.

δ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήνου
Q**—m*—b**n—ch*t**—b**n
Νάναγνισθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις — ὁσωνδήποτε ζη-
τημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδευ-
ονται, ἀπαρατήτως, ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκα-
λέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ σου φύλλου

α') Τερψιχόρη, Εὐτέρπη, Ἐρατώ, Πο-
λύμηνα, Καλλιόπη. — β') Οἱ γέροντες δὲν
υπάρχουν χωρὶς τὰ. — γ') L' île de
Crète (crète). — Mieux vaut tard que
jamais.

Ἰδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ, Καρ.

ΜΑΛΙΣΤΑ, ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΗ...

Ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ Ἀρσάκειον, καὶ ἀ-
κριβῶς κατὰ τὸ γένει, ἦλθεν ἡ Α. Μ.
ἡ Βασιλομήτωρ Ὀλγα. Πρὸ τῆς εἰσόδου
τῆς εἰς τὴν τραπεζαρίαν, εἰσέρχεται ἡ ἐπι-
μελήτρια καὶ μᾶς λέγει: — Εἰς ὅ,τι σὰς
ἐρωτᾷ ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλομήτωρ, νάπαν-
τάτε: «Μάλιστα, Μεγαλειότητι» ἢ «ὦχι,
Μεγαλειότητι».

*Τέλος εἰσηλθὲν ἡ Α. Μ. καὶ περιεφέ-
ρετο διὰ μέσου τῶν μαθητῶν πλυσά-
σασα δὲ μίαν μαθήτριά, τῆς λέγει: «—Τί
νόστιμον, συμπληρικὸν κοριτσάκι ποῦ εἴ-
σαι;» Αὐτὴ δὲ, κατακόκκινη ἀπὸ ἐντροπῆς,
διὰ νὰ μὴ παραβῇ ὅμως τὴν διαταγὴν τῆς
ἐπιμελήτριας, ἀπαντᾷ: «Μάλιστα, Μεγα-
λειότητι!»

Μόζαρτ

ΤΟΣΟΝ ΓΡΗΓΟΡΑ;

Εἰς τὸ ἀντικρινὸν σπῆτι δίδεται χορὸς.
Ἀνοικτὰ τὰ παραθυρόφυλλα, κατὰφωτος
ἡ αἴθουσα, σκιάι κινδύνονται, πηδῶν, στα-
ματοῦν. Ἐκεῖ μέσα τώρα ὅλα ζοῦν, ὅλα
κολυμβοῦν εἰς τὰς φωταγείας, ὅλα σπιν-
θηροβολοῦν καὶ ἀστροάπτουν καὶ πάλ-
λονται.

Τὸ ἔχετε ἰδῆ ποτε; Ὑπῆρξε νύκτα, κα-
τὰ τὴν ὁποίαν ἐφορέσατε μίαν φουστάνελ-
λαν ἢ ἓνα ντόμιον ἀπλοῦν, ἐφθάσατε εἰς
μίαν μεγάλη πόρτα, ἐκτυπήσατε, σὰς ἤ-
νοιξαν; Καὶ εὐρέθητε εἰς θυέλλαν ἐκθαμ-
βωτικὴν, εἰς ἓν ὄραμα φανταστικόν; Καὶ
εἶδατε τὴν εὐτυχίαν, τὴν χαρὰν, τὴν εἴ-
δατε, τὴν ἐγγίστατε, τὴν ἡσθάνθητε, στρο-
βιλιζόμενοι εἰς τοὺς κρουνοὺς τῶν λάμ-
πων, εἰς τὴν θαλασσοκραχίαν τῆς μου-
σικῆς, σὺν μέσα εἰς ἓν ἐκθαμβωτικὸν ὄ-
νειρον, — ὄνειρον ἀπὸ τ' ἀληγομένηται,
ὄνειρον ἀδιαλείπτου ἐναλλαγῆς, πληθύνον
τὴν ψυχὴν ἀπὸ εὐώδεις ἀτμούς, ἀπὸ γλυκὺ
ἄρωμα, ἀπὸ κῆμα φωτός;

Καὶ βότρερα, ὅταν θὰ σβύσουν τὰ φῶτα;
Ὅταν θὰ πέσουν τὰ παρατετάματα, ὅ-
ταν παύσῃ τὸ τραγοῦδι τοῦ χοροῦ; Ὅ-
ταν κλείσῃ πίσω σας ἡ θύρα καὶ ἀποχα-
ρετίσετε καὶ φύγετε, μετὰ τὴν λάμψιν τῶν
φωτῶν, πατώντες εἰς τὰ ὑγρά πεζοδρομία,
μετὰ τὴν ψυχὴν θαυσιμένην, ἐκαιηδενισμέ-
νην ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, τῆς ὁποίας τὸ ὄρα-
μα διαρκεῖ; Καὶ βότρερα ἀκόμη; Ὅταν
φθάσατε ἔς τὸ σπῆτι καὶ πέσετε ἔς τὸ κρεβ-
βάτι, μετὰ τὸ ὄχρον κανδηλάκι, μετὰ τὴν
στορμένην κλίνην, μετὰ τὴν γαλινίαν ὄψιν,
μετὰ τὰ λευκὰ σινδόνια; Τότε κατὰ διαλύε-
ται εἰς τὴν ψυχὴν ταχύτητα, κατὰ κατα-
κημιζέται ἀστροπληδόν, ὅταν τὸ κεφάλι
ἀκοιμηθῇ ἔς τὸ προσκέφαλον, — καὶ τὰ
μάτια βορκαίνονται καὶ τὰ μάτια γεμίζουν
ἀπὸ δάκρυα...

Μία ἀπὸ τὰς θλιβερωτέρων στιγμῶν
τῆς ζωῆς μου, ὅσης μὲχρι σήμερον διή-
νυσά, εἶνε ἡ παύσις αὐτῶν τῶν ἐορτῶν,
εἶνε ἡ τελευταία βραδιά, ὅταν ξημερώνει
ἡ Σαρακοστή. Αἱ ἡμέραι αὗται, ἂν καὶ
δὲν τὰς ἀπολαμβάνω, ὅπως θὰ ἤθελα,
μοῦ εἶνε μεγάλη εὐτυχία. Καὶ ὅταν φεύ-
γουν, πόσον τὰς ἀισθάνομαι! Πόσον ὀλι-

γοχρόνιοι εἶνε! Μὰ γιατί, γιατί, γιατί νὰ
περνοῦν τόσον γρήγορα;

Τέλλος Ἀργυρ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΞΑΣΤΕΡΙΑ

Τὸν οὐρανὸ φωτίζουνε
τ' ἀστέρικ' ἡ σελήνη,
Ποῦ λίγα σύγγερα ἀραιὰ,
Χρυσὰ ἔχουν ἀπομείνει.

Μὲ ὀρμηὶ κυλᾷ καὶ σούσουρο
ὁ χειμάρρος ποικίλου,
Καὶ σέρνει δένδρα καὶ φυτὰ
μέσ' ὅτ' ὁλὰ νερά του.

Καὶ καὶ ποῦ τρέχουν τὰ νερά
καὶ γάρραρα κυλᾷνε,
Ἀπ' τῇ σελήνῃ σὰ χρυσὰ
φαίνονται καθὼς σπᾶνε.

Καὶ ἀντίκρου τοῦ δονοῦ ἡ κορφή
λαμπρὸ θέαμα δείχνει·
Τὰ χιόνια λάμπουν ἀπ' τὸ φῶς
ποῦ ἡ σελήνη ρίχνει.

Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

ΚΑΤΑΓΙΓΙΣ

Ἀπὸ βραδὺς κοιμήθηκα μετὰ τὴν καρδιά
σφιγμένη ἀπὸ τὸν ἄθλιον καιρὸν μετὰ τῆς
ἀτελείωτης βροχῆς. Δὲν πρόφθασε ὅμως
νὰ με πάρῃ ὁ ὕπνος, καὶ ζήτησα τρο-
μαγμένη ἀπὸ δυνατοὺς κρότους. Ὅτ' ἔλεγε
κανεῖς ὅτι τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἐπά-
λευσαν μετὰ τὸν μίαν πάλιν γιγάντων.
Τὸν οὐρανὸν ἐκάλυπτον ἐκτυφλωτικὲς λάμ-
ψεις. Αἱ βροταὶ σὺν συνεχεῖς ἐκπυρο-
ζερεῖσιν βροντερῶν κανονίων, ἐνόμιζες
ὅτι ξεκόφονταν τὸν οὐρανὸν ὅλον. Οἱ
κερανοὶ διεδέχοντο ὁ ἓνας τὸν ἄλλον,
καὶ ἡ βροχὴ ἐπεφτε ἀτελείωτη, δυνατὴ,
βροντώδης ἐπὶ τὰ κατακλειστικά σπῆ-
τια καὶ στοὺς τοίχους, κτυπῶσα δαι-
μονιωδῶς, σὺν χορδῶν δαμνῶν, ποῦ σὲ
ἐκάμε νὰ ἀνατριχίλας. Ποῦ νὰ σὲ κολ-
λήσῃ ὕπνος μετὰ τὴν βροχὴν, καὶ νὰ συλ-
λογισῶμαι στὸ ταξίδι προσφιλεῖ σου πρό-
σωπα.

Τὸ πρωὶ ἔπαισε ἡ καταιγίς, ὅχι ὅμως
καὶ ἡ αἰωνία μουμουριστὴ βροχὴ, ποῦ
σχεδὸν μᾶς ἐκάμε νὰ λησιμονήσωμε ἀπὸ
ποῦ βγαίνει ὁ ἥλιος!...

Ροδόδαφνη

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟΝ ΜΥΛΟΝ

Ἐπειδὴ πολλὰς φορὰς ἐπεθύμησα νὰ
ἔξωκτον σὸν μύλο, ποῦ βλέπω ἀπὸ μακρὰ
νὰ γυροῖ ἀκούραστος καὶ τὸ ἓνα πα-
νάκι του νὰ κινηθῇ τὸ ἄλλο, ἐδιόλεξα
μὰ λαζάδα καὶ ἔπηγα μετὰ μίαν φίλην μου.
Ἐφθάσαμε κατακουρασμένες ἀπὸ τὸν ἀ-
νήφορο, καὶ ἐκαθίσταμε κοντὰ τὸν καὶ
τὸν θαυμάσαμε. Τὸ ἀδιάκοπο στριφογύ-
ρισμά του μᾶς ἐμάγευσε, καὶ προσηλω-
θήκαμε σ' αὐτό.

Ἐκαλῶς ὀρίσατε, παιδιὰ μου, φωνάζει

ὁ γέρω-μυλωνάς, «κοιτιάστε νὰ ἰδῆτε καὶ
μέσα τὸν μύλο μου». Δὲν ἐπεριμέναμε δευ-
τέραν πρόκλησιν καὶ, τρεχάτες, ἀνεβή-
καμε τῆς σκάλες του.

Ἐκπληκτὲς εἶδαμε τὸν μύλον νὰ στρέ-
φῃ ὅλην τὴν στέγην, διὰ νὰ εὖρη τὸν
καιρὸν, (καθὼς μᾶς εἶπε).

Καὶ τότε ἄρχισε νὰ γυροῖ γρήγορα-
γρήγορα, καὶ ἡ μεγάλη ἀλευρότερά του
νὰ λέγῃ τὸ ρυθμικὸ τραγοῦδι τῆς γυρο-
ζωντας. Προσηλωμένες στὸ κασανάκι ποῦ
γέμιζε λίγο-λίγο ἀλεύρι, ἐνκντώσαμε. «Και-
ρὸς νὰ πάμε», ἐσκεφθήκαμε περιλυσπες.
Εὐχαριστήσαμε τὸν καλὸ μύλον, καὶ ἀρ-
χίσταμε νὰ κατεβαίνομε, τὴν στεινὴν ποῦ
ὁ τοσπαννάς ἐγύριζε μετὰ τὴν πρὸβάτα του
στὸ μαντρί.

Τὸ βραδυνὸ ἀγεράκι ἐδρόσισε τὸ πρό-
σωπὸ μας, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔφριπτε τὴν τε-
λευταίαν του ματιά εἰς τὰ χρυσίζοντα
νερά τοῦ Ἀργολικοῦ...

Καὶ τώρα, τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη πλεονεκτῶν
τὸν μύλο.

Ἡ Φιλομαθὴς

ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ

Ἐλάνω εἰς τὸ λιθόστρωτο, ποῦ εἶχε
καθαρίσῃ μὰ βοροχόλα, ἀκοιμητισμένους
εἰς τὰ κάγκελα ποῦ λάμπανε βρεγμένα
ἀκόμη, μετὰ τὴν πρῶσινάδα τοῦ περιβολοῦ
γὰ πλάσιον, ἓνας χωρικὸς ἔφερεν εἰς τὸ
στάμι τὴν φλογέρα του. Ἀρχισε νὰ παί-
ζῃ μετὰ τὸν τὴν ψυχὴν, μετὰ τὴν ἀγάπην
τὴν ἀγάπην, ποῦ ἐφαίνετο ζωγραφισμένη
εἰς τὸ πρόσωπὸ του σκυφτὸς ἐλάνω εἰς
τὸ κάγκελό του, προσεπείθει νὰ μὴ τὸν
ἐμποδίσῃ τὸ σχοινὶ τῆς καμῆλας του.

Ἐπαίξε σείων ἐλαφρὰ τὴν κεφαλήν,
παρτείνων τὸν χρόνον ἐκεῖ ποῦ ἦθελε.

Ὁ ἥχος τοῦ παρὰ τοῦ ἀνέμου, ἀνέμου,
ἡσυχαστικὸς, ἥρεμος, διηγείτο τὴν ζωὴν
τῆς ἐρήμου, τὴν ζοὴν τὴν περασμένην.
Ἐλ' Ἀχόμ, πετιέται ἀναμέσα ἡ φω-
νὴ τοῦ ἐφημεριδοπλόου, «Φῶς». Διαβά-
ται σκοτισμένοι, ἀνήσυχτοι, περνοῦν συν-
διαλεγόμενοι χαμηλά: ὅλοι ἀρπάζουν ἀπὸ
ἓνα φύλλον, διαβάθρουν βηματίζοντας, χό-
νουντα εἰς τὰ τηλεγραφεῖα ἢ τὰς λέ-
σχας... Ὁ Μουσικὸς παίζει, ἡ καμῆλα
τοῦ κινεῖ τὴν σιαγόνα μὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ μὰ
ἀπ' ἐκεῖ ἀλλάνθαστα, ὅσον ἀλλάνθαστα παί-
ζει καὶ ὁ Κύριός της. Τώρα βλέπονται
ὡς εὐχαριστημένοι φίλοι, ἐνθυμήθησαν
τὴν δουλειὰ καὶ φεύγουν, ἀφίροντες τοὺς
πολιτισμένους νὰ διαβάθρουν τὴν κομψο-
δίαν, ποῦ παίζουν οἱ σοφοὶ Χριστιανοί.

Ἀνθισμένη Βαμβακιά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός ἐπιστρέφει ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν
καὶ οἱ φίλοι του τὸν ἐρωτοῦν:

— Λοιπόν, Τοτό, πῶς τὰ πέρασες;
— Τὶ νὰ πέρῃσω; ἀποκρίνεται ὁ Το-
τός: δὲν πέρασα τίποτα. Μὲ τὰ μᾶζα πῆγα
καὶ ὅλο καθόμουν.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθερωθείσης Ἡπείρου

Η ΞΕΛΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἐτέ-
θησαν εἰς τὴν κληρονομία ὅλοι οἱ ἀριθ-
μοὶ τοῦ Ἡμερησίου τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς
ἐκείνης ἐγγραφεμένων συνδρομητῶν διὰ
τὸ 1915, — ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 1513,
— ἐξήχθη δὲ ὁ ἀριθμὸς

1070

ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν Μετοχὴν τῆς
Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίας δραχμῶν 100.
Εὐθὺς ἀμέσως ἐπικυροῦνται ἡ Α' τακτικὴ Κλήρωσις τῶν Δώρων τῆς
«Διαπλάσεως» διὰ τὸ 1915, τῆς ὁποίας
ἀποτελέσματα δημοσιεύονται εἰς τὴν
ἐπομένην σελίδα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 3 Φεβρουαρίου 1915.

ΚΑΙΡΟΣ νὰ ζοηρεῖται ὀλίγον καὶ ἡ ἀλ-
ληλογραφία... Ὅτ' ἀπὸ τὸν γράφετε συχνό-
τερον καὶ μετὰ περισσότερον γοῦστο, τώρα
ποῦ ἐτελείωσαν αἱ ἐορταί, αἱ διασκεδά-
σεις, καὶ ἔχετε ἡσυχίαν; Ἀμὴ τὰ μα-
θήματα, θὰ πῆτε... Καὶ ὅμως ἔχω παρ-
ατηρήσῃ ὅτι αἱ διασκεδάσεις ἀποσπᾶν
περισσότερον ἀπὸ τὰ μαθήματα...

Ὁ κ. Γρ. Ξενοπούλος (Φαίδων) μετὰ
παρεκλίσεως, καὶ ἀπὸ τὴν προσηγομένην
μάλιστα ἐβδομάδα, ἀλλὰ δὲν εἶχα τόπον,
— νὰ διαβιβάσω τὰς θερμοτάτας τῶν εὐ-
χαριστίας πρὸς ὅλους τοὺς φίλους μου,
ὅσοι τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν ὀνομαστι-
κὴν ἐορτήν του μετὰ τηλεγραφεμάτων, κάρ-
τες καὶ ἐπισκεπτῆρας. Ἐλαβὲν ἓνα πλε-
θος καὶ ἔχασα πάρα πολὺ διὰ τὴν ἀγάπην
ποῦ τοῦ δείχνουν οἱ νεαροὶ ἀναγνώσται
του.

Σοῦ ἔστειλα τὸ λυσόχαρτον. Ροδὸ-
δάφνη, καὶ διεβίβασα τῆς κάρτης σου.
Ἀλλήθεια, οἱ μυθιστοριογράφοι ἀγαποῦν
νὰ χαροκατῇ τὸν τῶν γεροντοκόρας μετὰ
τὰ χειρότερα ἐλαττώματα, γονιόρους, δυσ-
τάτους, ἐγωιστοὺς, ἀσώτους κτλ. Σὺν
τῆς δέξῃς τοῦ Ραοῦλ. Εἰς τὴν πραγματι-
κότητα ὅμως δὲν εἶνε ὅλες τέτοιες. Κάθε
καρὸν ἔχει τὰς ἐξαίρεσεις του.

Ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία μοῦ
γράφει: «Αὐτὴ εἶνε ἡ γλῶσσα τοῦ Δημο-
σθένους καὶ τοῦ Θουκυδίδου, ποῦ μετε-
χειρήσθη ὁ Φάων εἰς τὸ ποίημα τοῦ
Κάλαμος καὶ Δρύς;... Μ' ἀφοῦ
ἔβλεπε νὰ ἐπανεβῇ εἰς τὴν γλῶσσαν
τοῦ Θουκυδίδου, ἔδωκε πρῶτος τὸ παρ-
αδειγμα. Φαντάσου, ἀλλήθεια, νὰ ἐγίνε-
το καμμιὰ τέτοια ἐπιστολή καὶ νὰ ἐπα-
πτιζέτο ὁ Ὀδὰλ καὶ νῆος Συμμα-
χία, — τί κρίνῃ!»

Τὸ ποίημά σου, Φάων, ἐδημοσιεύθη,
διότι ἐκλήρωθη. Δὲν καθήρησα ἀκόμη
τὰ σταλμένα τῇ 1914. Ἀδίκῃ ὅμως με-
τριοφρονεῖς, διότι ἦτο ἀρετὰ καλὸν. Naί,
τὸ παρελθὸν φύλλον, ἔνεκα τῆς ἀλλαγῆς
τοῦ τυπογραφείου, ἔχεν, ὡς πρῶτον, με-
ρικὰς ἀνομαλίας. Τὰ κατόπιν ὅμως, ὡς
βλέπεις, εἶνε ὁμαλώτατα. Μόνον τὰ ψευ-
δώνυμα τῶν Ἀσπασίων, ἐπειδὴ ἡ λιντο-
πὴ μηχανὴ δὲν ἔχει ἄλλον εἶδος στοι-
χείου, γίνονται ἀκόμη μετὰ τὰ ἴδια, ἀραιά.
Ἀλλὰ τί σημαίνει! Ἰσα-ἴσα, ἐπειδὴ τὸ
περισσότερον μέρος τοῦ φύλλου γίνεται
μετὰ λιντοπῆν, ἔχοντες τώρα τὴν ταχύτητα,
ποῦ εἶνε τὸ σπουδαιότερον. Οὔτε ἐορταί
θὰ μᾶς ἐμποδίσουν εἰς τὸ ἐξῆς, οὔτε τί-
ποτε. Πάντοτε τὸ φύλλον θὰ τίθεται εἰς
τὸ πρεσβύτερον τῆς Πέμπτης. Καὶ θὰ τὸ

ἔχετε ἀπαρεγκλίτως τὸ Σάββατον. Δὲν
εἶνε μέγα κέρδος αὐτό;

«Δέστε τί ἔχω νὰ σᾶς δώσω!» λέγει
εἰς τὰ ἐγγονάκια τῆς ἡ γιαγιά. Ἐκείνα
τρέχουν κοντὰ τῆς, νομίζοντα ὅτι θὰ τοὺς
δώσῃ κανένα γλυκὺ. Ἀλλὰ ἡ γιαγιά βγά-
ζει καὶ τοὺς δίδει τὴν «Διαπλάσιν». Νο-
μίζετε τώρα ὅτι τὰ ἐγγονάκια ἀπεγοητεύ-
θησαν; Κάθε ἄλλο! Εὐχαριστήθησαν πε-
ρισσότερον παρὰ ἂν τοὺς ἔδιδε γλυκός.
Καὶ αὐτὸ ἐγείνεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἑλ-
ληνος Προσκόπου, ὁ ὁποῖος μοῦ
τὸ γράφει.

Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον, Ἀλβανο-
κτόνε Ἡπειρώτα. Διὰ τὸ ἄλλο,
ἀδίκως παραπονεῖται. Ὅτι δὲν εἶνε κα-
λόν, ἀποροῦνται, ὅτι εἶνε καλὸν ἐγκρί-
νεται ἀλλὰ διὰ νὰ δημοσιευθῇ, πρέπει
νὰ κληρωθῇ. Διότι τὰ ἐγκρινόμενα εἶνε
πολλὰ καὶ ἡ Σελὶς δὲν ἀρκεῖ. Λέγεις διὰ
τὸν Βαλκανικὴν Συμμαχίαν καὶ
τὸν Τέλλον Ἀγρῶν. Ἀλλὰ νὰ
ἤξευρες πόσα, πόσα ἐνεκρίθησαν καὶ αὐ-
τῶν χωρὶς νὰ δημοσιευθῶν! Δὲν τοὺς
ἐρωτᾷς;

Δύο μικροὶ θηλυκοὶ Πιερώτοι, τὸ περ-
σμένον Σάββατον, εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου,
ἐχάλασαν τὸν κόσμον. Ἀπάντησαν καὶ τὸν
κ. Φαίδωνα, τὸν ἐγέμισαν κομψοὶ καὶ
τοῦ παρήγγειλαν μίαν... Ἀθηναίῃν ἐπι-
στολήν. Ἀς μάθουν λοιπὸν ὅτι... τοὺς
ἐγνωρίσαμεν!

Ὁραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστει-
λαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς:
Λευθερίδης τοῦ Σκλάβου, Χά-
ροις, Δ. Π. Βορρόπουλος, Μικρὰ
Δουκίσσα καὶ Γενναϊόφυκος
Στρατηλάτης. Δυστυχῶς ὁ χῶρος
ν' ἐπιτρέπει σήμερον νάπαντήσω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Παράδοξ» τοῦ Μαγε-
μένου Ρόδου. — «Καταραμένη Θάλασσα» τῆς
Λαφροστεφῆς Νίκης. — «Ἡ Σελήνη» τοῦ
Πόδου τῆς Ρόδου. — «Ἐρωτικὸν» καὶ
«Πρωτὰ» τῆς Νικητρίδας Κωνολεῦκου (μὰ
εἶνε πράγματι δικὰ σου τὰ ὄρατα αὐτὰ ποιή-
ματα!) — «Τὶ θέλουν» τῆς Χαρίτος. — «Κα-
κοὶ χαρακτήρες» τοῦ Ἐκπρόθετο τοῦ
Μπιζανίου. — «Θάλασσα-Ζωὴ» τῆς Ὑπε-
ρης Ἀναληπῆς. — «Τὸ Τριαντάφυλλον» τῆς
Βαλκανικῆς Συμμαχίας. — «Κέρκυρα» τοῦ
Σεμνὸ Μενεξεδάκη. — «Τὰ Εὐχονάκια» τῆς
Ροδόδαφνης. — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Πρέπει νὰ συνέλθω-
μεν εἰς ἐαυτοὺς» (ἀκατάλληλον, πολὺ ὀμνόν.)
— «Ἡ ἐκλογὴ» (ἀσημαντόν.) — «Τὰ κρυπ-
σιμῶν» (τὸ τέλος γὰρ ἀλλὰ εἶναι τοῦ) — «Εἰς
μὴν φίλην μου» (σκοτεινόν, τί εἶνε αὐτὸ τὸ
καρὸν φαντάσμα;) — «Οἱ Κύριοι θέλουν-
ταί» (ἀτεχνόν.) — «Τὸ Χιόνι καὶ τὸ Κρῶν»
(ἀτεχνόν.) — «Ἡ Λευθερία» καὶ «Ἡ Φε-
βρουαρίου» ὁρατὰ ἰδέαι, ἀλλὰ στίχοι βεβί-
σμενοι, μετὰ πολλὰ παραγεμίσματα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναρῶνται
ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1.
Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναρῶμενα ἴσχυουν μέχρι
τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
Ἀ ἀνέκδοτον εἰς ἀρχὴν, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίττει

Νέα Ψευδώνυμα: Λαφροστεφῆς Ὀ-
λυμπιονίκης, ἀ. (Α. Β.) Διπλωμάτης, ἀ.
(Π. Π.) Μέλλον Ναύαρχος, ἀ. Κόρη τοῦ
Ἰονίου, ἀ. (Ι. Κ.) Εὐφρὴς Χιός, ἀ. (Π. Δ.)
Δακρυλότοπος Ζωή, ἀ. (Μὲ γνωρίζετε:)
Ἐνδοξὸς Κωνολεῦκος, ἀ. (Π. Κ.) Ὁ-
ραία Γαλάτεια, ἀ. (Μ. Κ.)

Ἀνανέσεις Ψευδωνύμων: Ἐλπίς τῶν
Δυστυχῶν, ἀ. Βουλγαρομάχος Ἑλλην, ἀ.
Γιγαντομάχος Ἑλλην, ἀ. Πόθος τῆς Ρό-
δου, ἀ. Γλυκεῖα Ἑλπίς, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν: ἡ Λαφροστεφῆς Νίκη (0) μετὰ Κερ-
κυραῖκον Διάβολον, Θέμον Βανιώτην,
Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου. — ἡ Πριγκί-
πισσα τῶν Δολφινίων (0) μετὰ Ροδόδαφνην,
Ξανθὴν Πεταλούδαν, Πατρίδα τῶν Ἡ-
ρώων, Βύρωνα, Τρελλὴν Νεραῖδαν, Βασί-
λειον τὸν Βουλγαροκτόνον. — ὁ Γενναϊό-
φυκος Στρατηλάτης (0) μετὰ Ἑλλάδα τοῦ
Κωνσταντίνου, Δοξασμένην Γαλλολεῦκον,
Νίκην τοῦ Βόστη.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Ξενοκρατούμενην Κύτρον (τοῖμον καὶ
τιμοκατάλογον ἔστειλε) Σεμνὸν Μενεξε-
δάκη (καλὸ ταξίδι: ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς, ἔχει
καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ) Ναυτάκι τῆς Λή-
μνου (ἔστειλε) τώρα θὰ τὰ λαμβάνῃς τὸ
Σάββατον, τακτικά, διότι ἐκανονίσθη ἡ τῶ-
πρις) Εὐέλπιδι Μικρασιάτιδι (καλῶς
ἦλθες: δεκτὴ μετὰ ἀντικατὰς ἀγκάλας!) Λαφρο-
στεφῆ Νίκην (ἔστειλε) τὰ παίγνια δημο-
σιεύονται διὰ κληρώσεως: τί παύει, ἀπὸ δὲν
σε εὐνόησεν ὁ κληρὸς;) Σπινθῆρα τῆς Ἐ-
λευθερίας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ: χαίρω ποῦ ἔ-
γινες καλὰ ὑποβίβω, ὅτι ἐκολώτερα θὰ ἡμ-
πορούσες νὰ βραβεύῃς εἰς τὸν Διχωνισμὸν
τῶν Λύσεων) Στέφανον τῆς Νίκης (ὡ

